

насятъ удоволствие; то е нѣщо по интимно и по деликатно, то е една скрита приятностъ повече осѣщана и прѣдчувствувана отъ колкото видима. Това нѣщо е невинността.

Има два вида невинность: невинността която не знае себе си и невинността която *познава себе си*; първата е невинността на дѣтето, втората е невинността на жената: мѣжду двѣтъ се намира невинността на дѣвойката, която минава отъ невинността която не знае себе си къмъ невинността която познава себе си. Често сж сравнявали невинността съ цвѣтето, и това сравнение е всякога ново, защото е вѣрно. Е добръ, *помѣжду* мнугата когато цвѣтето се роди и минутата когато цвѣтето падне, има доста стъпени. Ето историята на невинността на дѣвойката. Невинността се явява заедно съ незнанието, но то е отдѣлно отъ нея. Невинността е една добродѣтель, а незнанието не е, и даже невинността расте въ добродѣтель колкото повече намалыва незнанието. Ние трѣбва да вардимъ съ всичкитѣ си сръдства невинността на дѣвойката. Но има двѣ нѣща които никакъ не трѣбва да забравяме: едното е, че съвершенното незнание не трае за гякога, и че не е благоразумно да се *излага дѣвойката* да мине ненадѣино и безъ приготвление отъ дѣтискии сынъ въ ужасното събуждание на разочарованието; другото е, че не трѣбва да вѣрваме до тамъ че това незнание, колкото голѣмо и да е, е съвершено лишено отъ любопитство. Това любопитство е естествено, защото много право е едно разумно създание да пита себе си защо е направено, и каква частъ е запазена за